

A babavárás naplója

Kovács Dezső közepesen sikeres – és meg nem értett – író volt. Ez azt jelentette, hogy éhezett, de páran megismerték, amikor könyvfesztiválokon kiült dedikálni. Dedikáltatni ugyan nem dedikáltattak vele, de köszöntek neki (a nagyobb írók csak biccentettek), sőt egyszer egy olvasó (aki persze szintén nem dedikáltatott), nekiadta a félpalacknyi ásványvizét. A víz meleg volt, és a buborékok is kiszálltak már belőle, de Kovács Dezső áttörésként élte meg a dolgot.

Nem volt áttörés, született viszont gyermeke. Három is. Mivel esküvőre kaptak néhány *A babavárás naplója* című könyvet, amelyikben a kismama vezethette, hogy érezte magát, amikor megtudta a nagy hírt, mit tapasztalt a terhesség különböző fázisaiban, mit kíván leendő gyermekének stb., különös ötlet fogalmazódott meg Kovács Dezső fejében. Miután harmadik gyermeke vonatkozó naplójában, a „papáknak” fenntartott részt töltötte ki éppen, az jutott eszébe, hogy milyen vicces lenne írni egy hasonló könyvet rákbetaegeknak.

Másnap teljes írói fegyverzetét szolgálatba állította, és belekezdett *A halálvárás naplója* című könyv megírásába. (Anne Geddes nem vállalta a fotózást, nem tudott ugyanis halott embereket – például – cipőkbe belegyömöszölve lefényképezni.) Sokat nem kellett írnia, mindig csak az adott oldal tetejére kellett egy-egy mondatot kitalálni. Ilyeneket: „A felismerés”; „A halál ekkorra várható”; „Azt gondoltam, rákos lehetek, mert”; „Így éreztem magam, amikor bebizonyosodott, hogy rákos vagyok”; „Akivel osztoztam a tragikus hírben”; „A következőképpen reagáltak”; „A család és a barátok véleménye”; „Itt szeretnék meghalni”; „Választott orvosom, temetőm”; „Érzéseim a rákkal kapcsolatban”; „Ezeket a változásokat tapasztaltam a testemen”; „Ezeket az ételeket kedvelem”; „Ételek és italok, amelyeket nem tudok elviselni” (ide Kovács Dezső némi gondolkodás után beírta még, hogy „szagok”, mert úgy hallotta, ilyen probléma is van); „A következők miatt vagyok izgatott”; „A következők miatt nyugtalanok”; „Érdekes dolgok, amelyeket megtudtam, vagy másoktól hallottam” (itt jó sok helyet hagyott, mert a közös kezeléseken igen sok okosság elhangzik); „A következő jó tanácsot kaptam ...-tól/-től”; „Ezt szeretem igazán a rákosságban”; „Így éreztem magam az CT-vizsgálat alatt”; „Azért akartam tudni a halál nemét, mert”; „Nem akartam tudni a halál nemét, mert”; „Gondolataim az orvosnál tett látogatások után”; „A hozzám közelállókval való kapcsolatomat a rákosság így változtatta meg”; „A rákosság ebben más, mint amit vártam”; „Növekvő/Fogyatkozó pocak”; „Ilyen álmaim vannak”; „Szerintem azt jelenthetik, hogy”; „Úgy érzem, a rákosságnak ez a szakasza más vagy ugyanolyan, mivel”; „Találgatás: Mások szerint a halál neme”; „Szerintem”; „Különleges dolgok és gondolatok, amelyeket az agóniára tartogatok”; „Gondolataim a haldoklásról”; „Azt szeretném, ha ... lenne mellettem a haldoklásnál, hogy megoszthassam vele az élményt”; „Apróságok: Szeretném, ha ezek a dolgok velem lennének a haldoklásnál”; „Tudtam, hogy elkezdődött a haldoklás, mert”; „Utolsó szavaim” (post mortem, rokon általi bejegyzés); „Visszatekintés: Ez volt a legjobb/legrosszabb dolog a rákosságban” (post mortem, rokon általi bejegyzés); „A legjobb tanács, amelyet más haldoklónak adhatok”. Néhol mottó is volt, ilyenek: „Orvosom mondja: múlt- és menthetetlen vagyok”; „Betlehem, Betlehem, a te határidbba, / érkezett Mária rongyos istállóba, / Ott ülven, mindegyre, elhagyott gerlice / elkészíté magát a boldog szűRésre.” És így tovább.

A könyv óriási siker lett, a nép vette, mint a cukrot. Pár nyálas újságíró tiltakozott, morbidnak, ízléstelennek, bizarnak nevezte a vállalkozást, de mindenki vett belőle párat, jó lesz esküvői ajándéknak a kölykös mellé, gondolták. Dőlt a lé Kovács Dezsőhöz. Volt egy-két szép nyaralás, új autó, nagyobb lakás, életnek nevezett valami, ami addig nem. Kovács Dezsőt megsüvegelték az utcán, sok naplót dedikált (többnyire holt emberek hozzátartozóinak).

Aztán egy napon ő is rákos lett. „Műt- és menthetetlen”, idézte neki könyvének egyik sorát az orvos kacsintva. Kovács Dezső tudta, mit kell tennie. Hazament, sírt egyet, majd még egyet, aztán felütötte a naplót. Nézte, nézte, majd kézbe vette a tollat, és elkezdte kitölteni a vonatkozó oldalakat.

Marc Chagall:
Salamon